

LÄHETÄ JOKU MUU!

Olenko kutsuttu lähetystyöntekijäksi?

Jukka Norvanto

© Lähetisyhdistys Kylväjä, Jukka Norvanto ja kuvaajat

Teksti

Jukka Norvanto

Kuvat

Heidi Alajoki, Sanna Erelä, Päivi Eshelman, Anni Järvi, Mikko Mäki-Latvala, Kirsi Niemi, Outi Paukkunen, Arja Rajala, Mervi Villgren ja Jenni Väisänen

Taitto

Tiina Madisson

Eura Print Oy 2016

ISBN 978-952-67636-2-0 (sid.)

ISBN 978-952-67636-3-7 (PDF)

Tikkuraitti 11 A, PL 188, 01301 Vantaa

p. (09) 253 254 00

kylvaja@kylvaja.fi

www.kylvaja.fi

SISÄLTÖ

Johdannoksi	5
PAIKKA PALLOLLA	6
Mikä olisi kristityn paikka Jumalan maailmassa?	7
Jumalan kuvaksi luotu	8
Yhteyttä tarvitseva	10
Luomakunnan hoitaja	12
Lankeemuksesta osallinen	13
Jumalan rakastama ja kutsuma	18
KAHDENLAISET TEHTÄVÄT	20
Jumala tekee työtä vasemmalla ja oikealla kädellä	21
Jumala kutsuu ihmistä työhönsä	22
Mitä ihmiseltä vaaditaan?	25
Sinulla on jo tarpeeksi!	26
Passikin on johdatusta	29
Jumalalle pienikin on suurta	32
Jumalan tekoa on käsi ja kielikin	33
Työllistetyin työntekijä	36
Yksin ei tarvitse lähteä	37
Avaa nyörisi muiden iloksi!	40
Jeesuksesta on kysymys	42
Riittääkö rakkaus?	44
Jumala antaa mitä tarvitaan	46
OLISIKO SINULLA LÄHETYSKUTSU?	48
Mitä voit tehdä jo nyt?	50
Minne lähtisin ja kenen kanssa?	50

INSTITUTO DE HISTÓRIA
E GEOGRAFIA
MUNICÍPIO DE SÃO PAULO
164

JOHDANNOKSI

Mistä ihminen voi tietää, onko Jumala tarkoittanut hänet lähtemään kotiseudultaan lähetystyöhön? Voiko kutsumusta testata? Mitä kykyjä tai taitoja tarvitaan? Kuka lähettää ja minne?

Tämän kirjasen tarkoituksena on auttaa lukijaa selvittämään itselleen, olisiko Jumala tarkoittanut hänet lähetystyöntekijäksi.

Kirjan alkuosassa pohdin ihmisen paikkoja maailmassa. Siinä nostan esiin lähinnä niitä elämäämme vaikuttavia asioita, joita emme itse voi valita, mutta jotka on kuitenkin syytä tiedostaa elämämme lähtökohtina. Jälkimmäisessä osassa keskityn Jumalan erityiseen kutsuun lähteä hänen työhönsä, sillä Jeesuksen antama lähetyskäsky on edelleen voimassa; vieläkin hän kehottaa omiaan välittämään evankeliumia myös kaukaisiin maihin asti.

Kylväjän toimistolla lastenoikeuksien päivänä 2015

Jukka Norvanto

Oman paikan löytäminen elämässä ei ole aina helppoa. Mielessä voivat risteillä vanhempien ja kavereiden toiveet ja neuvot. Ihan helppoa ei ole edes siitä päättäminen, missä päin Suomea tai maailmaa tahtoisu asua. Työpaikkaakaan ei välttämättä saa sieltä, missä mieluiten asuisi.

Näiden, sanoisinko arkisten, näkökohtien lisäksi kristitty saa pohdittavakseen myös kysymyksen Jumalan tahdosta. Olisiko Jumala tarkoittanut minulle aivan erityisen paikan ja tehtävän jostain päin maapalloa?

MIKÄ OLISI KRISTITYN PAIKKA JUMALAN MAAILMASSA?

Serkkuni oli kerran vaeltanut ystävänsä kanssa Lapissa. Eräänä päivänä he olivat pyörähtäneet siten, etteivät enää tienneet, missä olivat. Paikalle oli kuitenkin saapunut lappalainen, jolta he olivat kyselleet tietä ihmisten ilmoille. Mies olikin osannut neuvoa tien.

Ystävykset olivat keskustelun lomassa kyselleet mieheltä, oliko tämä kairoja samotessaan koskaan eksynyt. Tämä oli vastannut: ”Minnepä sitä pyöreän pallon päältä eksyisi.” Joku toinen Lapin asukki oli toki ollut hieman varovaisempi, kun hän erästä matkaa kuvatessaan oli todennut: ”Meinasimme eksyä matkalla, ja kun sen huomasimme, päätimmekin lähteä kotiin.”

Pallo on joskus ihmisiltä hukassa ja toisaalta kotiinkin haluttaisi päästä. Samaan aikaan Telluksemme päällä on tilaa vielä jokaiselle. Mutta olenko löytänyt sieltä oman paikkani? Entäpä riittääkö ihmiselle se, että hän löytää paikan pallon päältä? Pitäisikö löytää paikka vielä sitäkin laajemmassa kokonaisuudessa?

JUMALAN KUVAKSI LUOTU

Tärkein ihmisen paikoista on kuvattu jakeessa 1. Moos. 1:26: ”Ja Jumala sanoi: ’Tekkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja vallitkoot he meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet ja koko maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat’.”

Jumala teki ihmisen ja muun luomakunnan välillä selvän eron. Vaikka ihminen on osa luomakuntaa, hän myös eroaa kaikista muista olennoista siinä, että ihmisestä tehtiin Jumalan kuva. Näin Raamattu tahtoo jo alkulehdillään kertoa, että ihminen on erilainen, ihmisessä on jotakin sellaista, mitä ei ole missään muussa Jumalan luomassa olennessa.

Tärkeintä ihmiselle on yhteys Jumalaan ja Jumalan kaltaisuus. Sen Raamattu sanoi ihmisestä ensimmäiseksi, mistä voi päätellä, että se on Jumalankin mielestä tärkeintä ihmiselle.

Vuorisaarnassa jakeessa Matt. 6:33 Jeesus antaa tähän totuuteen liittyvän neuvon: ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.”

Ihmiselle tärkeintä on Jumalan valtakunnan ja Jumalan tahdon etsiminen. Kaikki muu tulee vasta sen jälkeen. Jeesuksen sanassa *etsikää* on alkutekstissä verbimuoto, joka viittaa pitkäkestoiseen tapahtumaan. Etsiminen ei siis tarkoita sitä, että ihminen aamupäivällä etsisi Jumalan valtakuntaa ja iltapäivällä jotakin muuta. Sen sijaan ajatuksena on, että ihmisen koko elämä on suuntautunut Jumalan tahdon etsimiselle. Kun elämän pääsuunta on järjestyksessä, ihminen saa muunkin tarvitsemansa.

YHTEYTTÄ TARVITSEVA

Ihmisen toisen paikan voi lukea jakeen 1. Moos. 1:27 loppuosasta: ”Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.”

Ihminen luotiin paitsi Jumalan kuvaksi myös olennoiksi, jotka tarvitsee yhteyttä toisiin ihmisiin. Siitä syystä ihmiselämän hienoimmat hetket voi kokea vain toisen ihmisen lähellä. Silloinkin, kun ihmiselle tapahtuu jotain hienoa hänen ollessaan yksin, hän tahtoo jakaa kokemuksensa jonkun toisen kanssa. Muuten hän ikään kuin pakahtuu.

Syntiinlankeemuksen jälkeen kolikolla on valitettavasti toinenkin puolensa. Kaikkein karvaimmat hetket, joita elämässä tulee vastaan, liittyvät myös toisiin ihmisiin. Siitä kertoo osuvasti alkulankeemuksen jälkeinen keskustelu: Herra Jumala kysyy Aadamilta: ”Oletko syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?” Ja Adam vastaa: ”Nainen, jonka sinä annoit minulla kumppaniksi, antoi minulle sen puun hedelmän, ja minä söin.”

Kauniin yhteisymmärryksen sijaan tulivat syyttelyt ja haluttomuus ottaa vastuuta omista tekemisistä.

LUOMAKUNNAN HOITAJA

Näin olemme havainneet, että ihmisellä on paikkansa sekä Jumalan yhteydessä että lähimmäisen vierellä. Mutta ei siinäkään vielä kaikki, seuraava jae kertoo ihmisen suhteesta muuhun luomakuntaan: ”Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi heille: ’Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi; ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet’” (1. Moos. 1:28).

Jumala antoi ihmiselle tehtäväksi vallita luomakuntaa. Tätä tehtävää ihminen on myös ahkerasti pyrkinyt hoitamaan. Siitä kertovat esimerkiksi maailmastamme lukemattomia ihmeellisyysisiä paljastanut tieteellinen tutkimus. Tutkijan mikroskooppi tai kaukoputki kertovat yhä uusilla tavoilla luomakuntamme ihmeellisyyksistä ja Luojamme suuruudesta.

Riippumatta siitä, kuinka hyvin tai huonosti olemme kyenneet toteuttamaan Jumalan käskyä vallita luomakuntaa, sitä tehtävää hoitaessamme Jumala myös eri tavoin palkitsee sen työn tekijöitä.

Kolmas paikkamme maapallolla muodostuukin niistä tehtävistä, joita meille uskottu hoidettavaksemme sekä toisten ihmisten että koko

luomakunnan parhaaksi. Siinä pääkysymyksenä ei ole, maksetaanko tehtävästä palkkaa, vaan se, että tehdäänkö sitä työtä rehellisesti myös muiden kuin omaa hyvinvointia ajatellen.

Raamatun alkuluvut auttavat meitä ymmärtämään paikkaamme maailmassa. Ne kertovat meille, kuka on Tekijämme ja tehtävämme tässä maailmassa. Tämä sanoma antaa elämälle mielekkyyden.

LANKEEMUKSESTA OSALLINEN

Raamatun alkuluvuista paljastuu, että ihminen luotiin Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi. Alussa ihminen eli välittömässä yhteydessä Luojansa kanssa ja tahtoi palvella häntä. Ihminen sai myös Jumalalta arvovalta-aseman suhteessa muuhun luomakuntaan. Myös ihmisen sosiaalisuus, halu olla tekemisissä toisen ihmisen kanssa, on Jumalalta saatua. Nämä Raamatun suuret viestit ovat edelleenkin tärkein osa ihmisen elämää.

Luulenpa, että jos elämämme paikat olisivat jääneet näihin kolmeen, meillä ei olisi suurtakaan hätää. Valitettavasti niin ei kuitenkaan käynyt.

Raamatun kolmas luku kertoo neljänneestä paikasta, johon olemme ajautuneet. Luvussa kuvataan ihmisen alkulankeemus. Sen seurauksena synty tuli osaksi ihmiskunnan elämää, ja sen katkeria hedelmiä joudumme nykyäänkin nauttimaan.

Syntiinlankeemukset välittää pelkistetyssä muodossa elämämme suurimman ongelman. Kolmas luku paljastaa, miksi ihmisellä on edelleenkin maailmassa paha olla. Se kertoo, mistä johtuu, että veli nousee veljeä ja kansa kansaa vastaan. Se kertoo, miksi yhdellä on paljon ja toisella ei mitään. Se kertoo, miksi toiset näkevät nälkää ja toiset kylpevät rahassa. Se kertoo, miksi vanhempien ei tarvitse opettaa lapsilleen itsekkyyttä, ahneutta eikä

rakkauttomuutta. Se kertoo myös sen, miksi ihminen kokee usein ahdistavana puheen Jumalasta ja Jumalan tahdon mukaan elämisestä. Se kertoo, miksi ihminen mieluummin unohtaa Jumalan kuin tahtoo olla kuuliainen hänen sanalleen. Se kertoo, miksi Suomessakin niin kovin moni suhtautuu halveksien puheeseen Jumalasta. Kolmas luku paljastaa myös sen, miksi ihminen pitää itseään kaiken mittapuuna eikä Jumalaa. Toisin sanoen, kolmas luku antaa meille avaimet ihmisen ja tämän maailman ymmärtämiseen.

Kolmannen luvun ensimmäinen teema kertoo, kuinka käärme heittää ihmisen mieleen epäilyksen varjon suhteessa Jumalan ilmoitukseen. Se kertoo varsin yleispätevästi siitä, mistä kiusauksissa on nykyäänkin kysymys: "Käärme oli kavalin kaikista eläimistä, jotka Herra Jumala oli luonut. Se sanoi naiselle: 'Onko Jumala todella sanonut: - Te ette saa syödä mistään puutarhan puusta?'" (1. Moos. 3:1).

Ensimmäisten ihmisten usko joutuu näin koetelluksi. Raamatun perustotuuksiin kuuluu, etteivät kiusauksetkaan tule ihmisen osaksi Jumalan sallimatta. Hän sallii kiusaukset, jotta ihminen ne kestätyään vahvistuisi. Niinpä Jumalalle ei tapahtunut ikään kuin jokin vahinko, kun käärme pääsi kiusauksineen lähestymään ihmistä. Jumala salli sen, jotta ihmisen rakkaus Jumalan sanaa kohtaan tulisi näkyviin. Kiusauksen voittaminen merkitsisi myös luonteen vahvistumista, mikä

voi tapahtua vain taistelutilanteessa. Näin kiusauksilla on nykyäänkin sekä henkisiä että hengellisiä ulottuvuuksia.

Minua tämä ajatus lohduttaa. Yksikään kiusaus ei kohtaa minua Jumalan sallimatta. Niinpä, kun kiusaus on houkuttamassa minua milloin minnekin, voin lohduttautua sillä, ettei Paholainen ole yksin areenalla. Hän toimii vain niissä rajoissa, jotka Jumala on hänelle antanut temmellyskentäksi.

Kahdesta alkuluvusta käy ilmi, että ihminen luotiin olennoiksi, joka on teoistaan vastuullinen Jumalalle. Hänen vastuulleen uskottiin luomakunnan vallitseminen, mutta myös Jumalan sanan mukaan eläminen. Nyt se, mitä ihmiselle oli uskottu, joutui koetukseen, sillä kiusaukseen joutuminen merkitsi myös vaaraa. Kaikki saattoi turmeltua.

Ensimmäiset ihmiset saivat valita, noudattaako Jumalan tahtoa vai käärmeen eli Paholaisen neuvoa, ja he valitsivat Paholaisen.

Neljäs paikkamme tässä maailmassa onkin syntisen ihmisen paikka. Siksi me reagoimme Jumalaankin niin kuin Aadam ja Eeva. Kun he lankeemuksen jälkeen kuulivat Jumalan lähestyvät askeleet, he piiloutuivat. He eivät tahtoneet kohdata Luojaansa.

Alkulankeemuksen jälkeen ihmisen on ollut vaikeaa nähdä Jumalaa hyvänä, ihmisen parasta ajattelevana. Hän, päinvastoin, tuntuu useimmiten hirmuhallitsijalta, joka tahtoo jyrätä alleen pienen ihmisen. Ei ole siis ihme, että ihmistä pelottaa Jumalan läheisyys. Paholaisen neuvot sen sijaan tuntuvat mukavammilta.

Paholaisen viettely oli perustunut siihen, että hän pyrki vakuuttamaan ihmisen siitä, ettei Jumala ollut tarkoittanut, mitä oli sanonut. Käärmeen selityksessä ajatus kuolemastakin muuttui olemattomaksi. Jumalan yksinkertaisen ilmoituksen sijaan käärme antoi oman tulkintansa Jumalan sanasta ja muutti Jumalan tarkoituksen pääläelleen. Se tulkinta miellytti ihmistä, koska se vetosi hänen järkeensä ja tunteeseensa. Näin ihmisen luottamus käärmettä kohtaan kasvoi. Käärme tuntui mukavalta liittolaiselta, joka tahtoi auttaa ihmistä.

Jeesus ilmoittaa jakeessa Joh. 3:19 arvionsa ihmisestä: ”Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat.” Pimeys viittaa Johanneksen evankeliumissa Paholaiseen ja hänen valtapiiriinsä. Järkyttävää on lukea, että Jumala näkee meidän rakastavan luonnostamme Paholaista. Tätä onnetonta paikkaamme me Aadamin jälkeläiset emme ole voineet itse valita.

JUMALAN RAKASTAMA JA KUTSUMA

Kolmas luku paljastaa jotakin uutta myös Jumalasta. Se kertoo, miten Jumala toimii kohdatessaan syntisen ihmisen, joka on paennut häntä ja koettaa piilottaa häneltä häpeäänsä. Siksi kolmas luku ei kaikesta kauheudestaan huolimatta vie epätoivoon. Siinäkin päällimmäiseksi jää sanoma armollisesta Jumalasta, joka antaa langenneelle lupauksen sanan, jonka varassa tämä voi elää tässä maailmassa syntisyydestään huolimatta.

Lohdullista on lukea Jumalan toimista ihmisen lankeemuksen jälkeen. Hän lähtee etsimään langennutta ihmistä ja kutsuu tätä luokseen. Hän teki aloitteen ihmisen löytymiseksi. Hänen kysymyksensä on: ”Missä sinä olet?” (1. Moos. 3:9).

Kysymyksellään Jumala auttoi ihmistä tajuamaan lankeemuksen seurauksia. Sen avulla ihminen näki joutuneensa käärmeen pottämäksi ja eroon Jumalasta. Kysymys auttoi häntä näkemään myös sen, että Jumala edelleenkin tahtoo saada ihmisen tulemaan luokseen ja olemaan yhteydessä häneen.

Jumala etsi langennutta ihmistä, ja tämä joutui tunnustamaan lankeemuksensa. Siitä alkoi kuitenkin uusi vaihe langenneen ihmisen elämässä. Hän sai kokea, mitä anteeksianto merkitsee. Itsetehtyjen viikunapuunlehtiasujen tilalle Jumala antoi teurastetun eläimen nahasta tehdyt asut (ks. 1. Moos. 3:21). Näin jo paratiisin ihmiset saivat ymmärtää, että anteeksiantamus on mahdollista vain, jos viaton kuolee viallisen sijasta. Heprealaiskirjeen kirjoittaja tiivistä tämän totuuden jakeeseen Hepr. 9:22: ”Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksianto ole mahdollinen, ellei vuodateta uhriverta.”

Tämä totuus näkyy kirkkaimmin ja lopullisesti, kun Jumalan oma Poika, Jeesus Kristus, otti ruumiissaan kantaakseen niin Aadamin ja Eevan kuin koko ihmiskunnan synnin ja kuoli puolestamme ristiin naulittuna. Hänen sovituskuolemansa avasi meille tien anteeksiantoon ja Jumalan yhteyteen.

Paikka, johon Jumala kutsuu meitä, eri tavoin piiloutuneita ihmisiä, onkin sovituksen paikka, risti. Jeesuksen ristinkuolema ja ylösnousemus merkitsivät Paholaisen otteen kirjoamista ihmisestä. Jokaisella on nyt Jeesuksen ansiosta lupa tulla aivan ikiomalle paikalleen taivaallisen Isän luokse.

Raamatun alkuluvut kertovat ihmisen kahdesta tehtävästä maailmassa: Toinen on luomakunnan varjeleminen ja siitä ja toisista ihmisistä iloitseminen. Toinen on Jumalan kutsuun vastaaminen, sillä ihminen luotiin alun perin elämään hänen yhteydessään.

JUMALA TEKEE TYÖTÄ VASEMMALLA JA OIKEALLA KÄDELLÄ

Nämä kaksi tehtävää määrittelevät nykyäänkin paikkaamme maailmassa. Kristityt ovatkin perinteisesti opettaneet, että Jumala tekee tässä maailmassa työtä ikään kuin vasemmalla ja oikealla kädellä. Vasemman käden työllä ymmärretään kaikki se, mitä ihmiset – uskon kohteesta riippumatta – tekevät ylläpitääkseen elämää ja ihmisten välistä kanssakäymistä tässä maailmassa. Jumalan vasemman käden työhön osallistuvatkin lähes kaikki maailman ihmiset. Sitä tapahtuu, kun he huolehtivat omaisistaan, viljelevät maata, suunnittelevat, rakentavat ja tekevät yleensäkin rehellistä työtä joko palkkaa vastaan tai vapaaehtoisesti.

Jumalan oikean käden työllä tarkoitetaan evankeliumin esillä pitämistä. Koska jokainen ihminen syntyy maailmaan osallisena syntiinlankeemuksesta, jokainen ihminen tarvitsee sanomaa ihmistä rakastavasta Jumalasta, joka on antanut oman Poikansa kuolla ristillä meidän langenneiden ihmisten puolesta. Hänen ylösnousemuksensa kuolleista merkitsi pahuuden voimien ja kuoleman voittamista. Nyt Jumala kutsuu jokaista ihmistä, niin kuin kerran Adamia ja Eevaa, tulemaan piilostaan esiin anteeksiantoa saamaan. Evankeliumin

saattaminen kaikkien ihmisten ulottuville on siis Jumalan oikean käden eli hänen varsinaista työtään Paholaista kuuntelevan ihmiskunnan keskuudessa. Jokainen kristitty on kutsuttu tämän iloisen uutisen välittäjäksi.

JUMALA KUTSUU IHMISTÄ TYÖHÖNSÄ

Raamatun sivuilla on lukuisia esimerkkejä siitä, mitä kutsu Jumalan työhön on eri aikoina merkinnyt eri ihmisille. Abrahamille se tarkoitti isän kodin jättämistä ja muuttamista aivan uusille seuduille. Moosekselle se tarkoitti aluksi paluuta syntymäseuduille, oman kansan pariin ja sen jälkeen sen johdattamista kohti luvattua maata. Useille Vanhan testamentin profeetoille se tarkoitti Jumalan sanan esillä pitämistä oman kansan keskuudessa erityisesti sellaisina aikoina, jolloin kansa alkoi unohtaa Jumalan. Profeetta Joonalle Jumalan kutsu merkitsi lähtemistä viholliskansan pariin. Danielille se merkitsi pysymistä Jumalan sanassa silloinkin, kun yhteiskunnan laki olisi edellyttänyt Jumalasta luopumista.

Uudessa testamentissa Jumalan kutsu merkitsi Jeesuksen opetuslapsille Jeesuksen antaman lähetyskäskyn ottamista todesta ja omien, perinteisten maantieteellisten ja sosiaalisten rajojen ylittämistä, jotta yhä useammat ihmiset saisivat kuulla evankeliumin Jeesuksesta. Joillekin toisille se merkitsi vastuun ottamista seurakuntaelämästä, mikä toi mukanaan taistelua väriä opettajia vastaan, uusien kristittyjen opettamista ja esimerkiksi seurakunnan vähävaraisista huolehtimista.

MIKÄ ON SINUN PAIKKASI JA TEHTÄVÄSI?

On selvää, että yhteiskunnan eri portailla tarvitaan kristittyjä, jotka tekevät työtään Jumalan edessä hänen tahtoaan kysellen. Silloin työ kelpaa myös ihmisille. Samaan aikaan on totta myös se, että yhteiskunnan rakentamisen haasteisiin pystyy vastaamaan myös moni Jumalaa tuntematon ihminen. Sen sijaan evankeliumin välittämisen Jeesus on jättänyt vain häneen uskoviin ihmisten tehtäväksi. Sanoma syntimme sovittaneesta Herrasta Jeesuksesta ei tietenkään edes motivoi ihmistä, jolle Jeesus on vieras. Siksi vain Jeesukseen uskova ihminen voi olla tässä maailmassa Jeesuksen asialla ja hänen lähetyskäskyään täyttämässä.

MITÄ IHMISELTÄ VAADITAAN?

Mitä vaaditaan ihmiseltä, joka lähtee evankeliumin välittäjäksi toisten kansojen keskuuteen? Millainen hänen tulee olla? Mitä hänen tulee osata?

Omaa kyvykkyyttämme pohtiessamme esteeksemme voi helposti tulla vertailu toisiin ihmisiin. Jos tunnemme ihmisen, joka on hyvä puhumaan tai käyttämään sanoja, saatamme ajatella, että hyvähän tuollaisen on olla Jumalan käytössä, kun sillä on niin paljon lahjojakin. Mutta entäs minä, joka en osaa laulaa, jolla ei ole paljon tietoakaan ja joka muutenkin pelkään olla ihmisten edessä?

Kun ajatuksemme alkavat kulkea tätä rataa, me tosiasiaassa syytämme Luojaamme siitä, että hän teki meistä tällaisia, siis tällä tavoin ajattelevia ja tuntevia ja sitä paitsi vähälahjaisia monella eri elämän alueella. Vertailu toisiin ihmisiin vie helposti masennukseen.

Minua on puhutellut paljon se, mitä tapahtui, kun Jumala kutsui Mooseksen palvelukseensa. Tuossa vaiheessa Mooses oli hoitanut lammaspaimenen tehtävää 40 vuotta Midianin maassa. Sitä ennen hän oli joutunut pakenemaan Egyptistä koetettuaan surmaamalla egyptiläisen orjapiiskurin tuoda kansalleen oikeutta. Tälle Midianin

maan tapoihin tottuneelle miehelle Jumala ilmestyi palavassa pensaassa ja kutsui tämän tehtävään, joka merkitsi Israelin kansan johtamista luvattuun maahan.

Moosesta moinen tehtävä ei kiinnostanut lainkaan. Niinpä hän keksii monenlaisia tekosyitä, miksi hänen ei tarvitsisi lähteä sellaiseen tehtävään. Hän kertoo huonoista puhujan lahjoistaan ja siitä, ettei häntä kuitenkaan uskottaisi.

Raamatussa on Mooseksen lisäksi kerrottu monesta muustakin ihmisestä, jotka näyttävät keskittyvän omien mahdollisuuksiensa vähättelyyn Jumalan suuruuden ihastelun sijasta. Mooses on kuitenkin heistä tunnetuin ja hänen verukkeensa ajattomia, joten hänen ja Jumalan kohtaamisesta on paljon opittavaa.

SINULLA ON JO TARPEEKSI!

Mooseksen saamasta kutsusta ja hänen tunnoistaan kerrotaan jakeissa 2. Moos. 3:7–10: ”Herra sanoi: ’Minä olen nähnyt kansani ahdingon Egyptissä ja kuullut, miten israelilaiset valittavat sortajiensa kovuutta. Minä tiedän kyllä heidän hätänsä. Olen tullut

vapauttamaan heidät egyptiläisten käsistä ja viemään heidät Egyptistä maahan, joka on hyvä ja avara ja tulvii maitoa ja hunajaa, maahan, jossa nyt asuvat kanaanilaiset, heettiläiset, amorilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset. Israelilaisten hätähuuto on nyt kantautunut minun korviini, ja olen nähnyt, kuinka kovasti egyptiläiset heitä sortavat. Mene siis, minä lähetän sinut faraon luo. Sinun on vietävä minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä.”

Tällaisen kutsun Mooses sai Jumalalta palavan pensaan juurella. Mies sai kutsun lähteä liikkeelle. Seuraavassa jakeessa on estelevän ihmisen vastaus: ”Mikä minä olen menemään faraon luo ja viemään israelilaiset pois Egyptistä?”

Jatkossa Mooseksen estelyt eli verukkeet jatkuvat samaan tapaan. Jakeessa 2. Moos. 4:1 kerrotaan: ”Mutta Mooses vastasi: ’Entä jos he eivät usko eivätkä kuuntele minua, vaan väittävät, ettei Herra ole ilmestynyt minulle?’” Saman luvun jakeessa 10 esteiden esittely jatkuu: ”Mooses sanoi Herralle: ’Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja enkä ole nytkään, vaikka sinä olet puhunut minulle. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.’”

Mooses keskittyi vastauksissaan omiin puutteisiinsa. Hän piti niitä riittävänä syynä sille, ettei hänen tarvitsisi lähteä toteuttamaan Jumalan

antamaa tehtävää. Mieluiten hän olisi jäänyt lammaspaimeneksi Midianin maahan.

Mitä Jumala vastaa ihmiselle, joka näyttää keskittyvän omien puutteittensa esittelyyn? Jakeesta 2. Moos. 4:2 on luettavissa hänen vastauksensa: "Herra kysyi häneltä: 'Mikä sinulla on kädessäsi?' Mooses vastasi: 'Sauva.'"

Jumalan kysymykseen kannattaa kiinnittää erityistä huomiota. Hän kysyi, mitä Mooseksella jo oli. Jumalaa ei siis kiinnostanut ihmisen puutteet, vaan hän tahtoi tämän keskittyvän siihen, mitä hänellä jo oli. Erityisesti meidän suomalaisten on syytä esittää tämä sama kysymys yhä uudestaan itsellemme. Luetellaanpa muutamia asioita, joita meillä on:

- Olemme käyneet koulua, joskus jopa yli puolet eliniästämme.
- Osaamme lukea ja kirjoittaa, usein jopa usealla kielellä.
- Osaamme käyttää erilaisia teknisiä laitteita.
- Ymmärrämme, että monet sairauden leviävät huonon hygienian vuoksi.
- Meidät on rokotettu useita tauteja vastaan.
- Osaamme etsiä tietoa kirjoista ja internetistä.
- Osaamme pukea ajatuksiamme sanoiksi kirjallisessa muodossa.
- Meillä on Raamattu ja kirjallisuutta omalla äidinkielellämme.

Moni maailman ihmisistä voi vain haaveilla tällaisista etuoikeuksista. Kun Jumala kysyy meiltä, mitä meillä jo on, luettelomme on monta kertaa pidempi kuin Mooseksella.

PASSIKIN ON JOHDATUSTA

Edellä mainitussa luettelossa ei ollut mukana suomalaisten ehkä suurin valtti. Tarkoitan Suomen passia. Sen avulla suomalainen voi matkustaa ongelmitta joka puolelle maailmaa. Minua itseäni tässä asiassa puhutteli erityisesti eräs kokemus Kyproksella, jossa asuin vaimoni kanssa parin vuoden ajan.

Kun olin kerran saattamassa meitä tervehtimässä käynnyttä tytärtäni lentokentälle, sain seurata erään toisen samaan koneeseen lähtevän nuoren miehen vaiheita. Kun tyttäreemme vain näytti passiaan, kaikki ovet avautuivat hänelle ongelmitta. Hän jätti matkatavaransa virkailijalle, sai tarkistuskortin ja jatkoi matkaansa kohti passintarkistusta. Kun sen sijaan pian hänen jäljessään tullut nuori mies näytti passiaan, kaikki toiminta tuntui pysähtyvän siinä hetkessä.

Jäin tarkkailemaan tilannetta. Aluksi matkatavaroita vastaanottanut virkailija tutki nuoren miehen passia tarkasti. Kohta hän pyysi toista avukseen, pian kolmatta, ja lopulta kaikkiaan viisi ihmistä kävi tutkimassa nuoren miehen passia. Vaikka jossain vaiheessa eräs heistä totesi, että passihan näyttää olevan aivan kunnossa, alkuperäinen virkailija pyysi tätä kuitenkin soittamaan vielä johonkin numeroon sen varmistamiseksi, että kaikki todellakin oli kunnossa.

Lopulta nuorukainen sai luovutettua matkatavaransa ja tarkistuskortin. Tarkkailin, mitä hänelle seuraavaksi tapahtuisi.

Muiden mukana nuorukainen meni jonottamaan passin tarkastukseen. Hänen edellään jono oli soljunut kohtuullisen nopeasti, mutta kun hänen vuoronsa tuli, kaikki tuntui jälleen pysähtyvän. Näin, kuinka hän kävi pitkään keskustelua passintarkistajan kanssa. Pitkän neuvottelun

jälkeen tämä lähetti nuoren miehen täyttämään kaavakkeita. Palattuaan ne käsissään virkailijan luo keskustelu jatkui jälleen.

Lopulta virkailija näytti havahtuvan siihen, että jono passintarkastukseen oli kasvanut jo suhteettoman pitkäksi, joten hän lähetti maasta poistuvan nuoren miehen uuden virkailijan luo. Jälleen näin kaukaiselta tarkkailupaikaltani, kuinka keskustelua käytiin uuden virkailijan kanssa pitkään ja hartaasti. Lopulta matkailija pääsi transfer-alueelle odottamaan koneen lähtöä.

Hieman ennen matkatavaroiden luovutukseen mennyt tyttäreni oli ehtinyt odottaa lähtöaulassa kaikessa rauhassa koneen lähtöä jo pitkän tovin. Hänelle kaikki oli helppoa, kun hänellä oli oikeanlainen passi; toisenlaisen passin haltijalle jokainen tarkistuspiste merkitsi ahdistusta ja varmaan myös pelkoa.

En tiedä, ajattelikko tyttäreni tuona päivänä Suomen passin arvoa. Luulenpa, että ei. Hän piti itsestäänselvyytenä sitä, että Suomen passia näyttämällä kaikki ovet avautuvat hänelle.

On kovin helppoa alkaa pitää itsestään selvinä asioita, jotka eivät sellaisia ole. Siksi kulkemisen helppouuttakin alamme pitää meille kuuluvana oikeutena, jonka arvoa emme siitä syystä ehkä tule edes ajatelleeksi.

JUMALALLE PIENIKIN ON SUURTA

Luulen, että Mooses hämmästyí Jumalan kysymystä: ”Mitä sinulla on kädessäsi?” Mooses oli paimen, ja siinä työssä sauva oli niin itsestään selvä työväline, ettei siihen juuri kiinnittänyt huomiota. Raamattu ei kerro, mistä Mooses oli sauvan saanut. Ehkä se oli lahja hänen apeltaan, ehkä hän oli itse veistänyt sen johanneksenleipäpuusta. Mutta edes puuta, josta sauva oli valmistettu, Mooses ei itse ollut saanut aikaan. Sekin oli hänestä riippumatta kasvanut maahan pudonneesta siemenestä, toisin sanoen sauvankin Moosekselle oli viime kädessä antanut Jumala itse. Sitä kaikkea Mooses tuskin tuossa tilanteessa ehti pohtimaan. Hän ei nähnyt siinä, mitä hänellä jo oli, mitään erityistä. Mutta Jumala näki.

Keskustelu Mooseksen ja Jumalan välillä jatkuu. Jumala sanoo itseään vähättelevälle sauvaa kädessään pitävälle ihmiselle: ”Heitä se maahan.” Mooses totteli, ja sauva muuttui käärmeeksi. Kun Mooses tarttui otukseen, se muuttui jälleen sauvaksi. Jumala sanoi: ”Tästä he uskovat, että Herra, heidän isiensä Jumala, Abrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala, on ilmestynyt sinulle.”

Jumalan käyttöön annettuna ihmisen mielestä arkinen ja vähäpätöinenkin asia muuttuu välineeksi, jota Jumala voi käyttää kokonaisen kansan pelastamiseksi.

JUMALAN TEKOA ON KÄSI JA KIELIKIN

Mooseksella oli myös kaksi kättä. Nekin Jumalan käyttöön annettuina voivat tulla pelastuksen välineiksi. Siitä kerrotaan jakeissa 2. Moos. 4:6-9: ”Herra sanoi hänelle vielä: ’Työnnä kätesi poveesi.’ Mooses työnsi käden poveensa, ja kun hän veti sen takaisin, se oli spitaalista lumivalkoinen. Sitten Herra sanoi: ’Pane kätesi uudelleen poveesi.’ Mooses pani kätensä taas poveensa, ja kun hän veti sen esiin, sen iho oli kuin hänen muu ihonsa. Herra sanoi: ’Elleivät he usko sinua ja ellei ensimmäinen merkki heille riitä, niin toista merkkiä he kyllä uskovat. Mutta elleivät he usko edes näitä kahta merkkiä eivätkä kuuntele sinua, niin ota vettä Niilistä ja kaada se maahan. Silloin vesi, jonka otat Niilistä, muuttuu maassa vereksi.’”

Jumalalta Mooses oli saanut kädenkin, jota hänen tuli faraon edessä käyttää povessaan spitaali-ihmeen merkinä. Koko ajan Jumala

auttaa kutsun saanutta ihmistä kiinnittämään huomiota siihen, mitä tällä jo on, sen sijaan, että jäisi pohtimaan puutteitaan. Aivan helposti Jumalan viesti ei kuitenkaan näyttänyt menneen perille, sillä Mooses jatkaa estelyitään: ”Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja enkä ole nytkään, vaikka sinä olet puhunut minulle. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.”

Jumalan lahjaa oli myös Mooseksen moittima kankea kieli, jota tämä kylläkin käytti hyvin sujuvasti tekosyiden keksimiseen. Siihenkin Herralla oli vastaus valmiina: ”Kuka on antanut ihmiselle suun? Kuka tekee ihmisestä mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö juuri minä, Herra? Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa.” (2. Moos. 4:11–12.)

Jumala antaisi jopa valmiit sanat työhönsä kutsutulle ihmiselle. Kaikki ihmisen mielestä hyvät syyt punnitaan taivaallisella vaa’alla ja todetaan kestävämmäksi. Niinpä jäljellä on vain yksi vastalause, joka onkin sen jälkeen kuulunut monta monituista kertaa kutsun saaneiden ihmisten suusta: ”Minä pyydän, Herra, lähetä joku muu.”

TYÖLLISTETYIN TYÖNTEKIJÄ

Tuo ”joku muu” lienee työllisteyin Jumalan valtakunnan työntekijöistä.

Mooseksen esittämiin tekosyihin Jumala on monta kertaa vastannut korostamalla omaa suuruuttaan. Ihmisen puutteet eivät ole este hänelle. Hänelle riittää, että ihminen suostuu hänen käyttöönsä. Mutta todelliseksi esteeksi tulee se, että ihminen kieltäytyy olemasta hänen käytössään senkin jälkeen, kun kaikki järkevät esteet ovat poistuneet. Kun kerran Jumala on tehnyt kaiken valmiiksi, miksi ihminen yhä epäröi?

Sellainen asennoituminen sai Jumalan vihastumaan: ”Silloin Herra vihastui Moosekselle ja sanoi: ’Onhan sinulla veljesi Aaron, leeviläinen! Minä tiedän, että hän osaa puhua. Hän onkin jo tulossa sinua vastaan ja ilahtuu, kun saa tavata sinut. Puhu sinä hänelle ja pane sanat hänen suuhunsa, ja minä olen teidän kummankin kanssa, kun te puhutte, ja neuvon teille, mitä teidän tulee tehdä. Hän puhuu sinun puolestasi kansalle ja on sinun suunasi, ja sinä olet hänelle kuin Jumala. Ota mukaasi tämä sauva, niin että voit sen avulla tehdä nuo ihmeteot.’”

YKSIN EI TARVITSE LÄHTEÄ

Jumalan lahjaa Moosekselle oli myös veli Aaron, jonka Jumala lupasi epäröivän Mooseksen avuksi. Epäröivä ihminen saa rinnalleen toisen ihmisen ja Jumalan lupauksen olla apuna ja tukena.

Lähetystyöhönkään lähdettäessä ihmisen ei tarvitse olla liikkeellä yksin. Työtoveria tarvitsee jokainen. Rohkaisevaa on sekin, ettei lähtijän tarvitse itse keksiä omasta päästään, mitä sanoa niille ihmisille, joiden keskuuteen hänet on lähetetty. Jumala on antanut sanansa, joka tulee välittää yhä uusille ihmisille, ja hän itse on läsnä siinä sanassa. Siksi Jeesuksen sanalla on voima siirtää ihmisiä pimeydestä valoon eli Saatanan vallasta ikuisen elämän osallisuuteen.

Raamatun kerronta Mooseksen saamasta kutsusta lähteä Jumalan valmistamaan työhön kertoo monen nykyäänkin lähetystyöhön lähteneen ihmisen tarinaa. Kovin helppoa on sortua sekä itsensä että Jumalan mahdollisuuksien vähättelyyn. Helpommalta tuntuu jatkaa elämäänsä omassa rauhassa, ilman turhia häiriötekijöitä. Mooses ei ollut lainkaan kiinnostunut hänelle tarjotusta tehtävästä. Kaiken lisäksi hänestä tuntui, ettei hän ollut sopiva tehtävään, johon Jumala

oli häntä johdattamassa. Hänellä ei tuntunut olevan sen enempää välineitä kuin luonnonlahjojakaan sellaisen tehtävän hoitamiseen. Jumala oli siis kaiken järjen mukaan erehtynyt henkilöstä.

Lähetettäessään ihmisen hoitamaan hänelle uskottua tehtävää Jumala ei kuitenkaan odota meiltä mitään muuta kuin sen, että annamme Jumalan käyttöön sen, mitä olemme ensin Jumalalta saaneet.

Voimme luottaa siihen, ettei Jumala tehnyt virhettä luodessaan sinut ja minut. Meillä kaikilla on jotakin kädessämme. Jumala ei kysy, mitä meillä ei ole, vaan mitä meillä on, ja sen, mitä hän on meille antanut, hän tahtoo meidän tuovan eteensä eli antavan hänen käyttöönsä. Ihminen siis antaa Jumalalle sen, minkä itse on ensin saanut häneltä.

Meidän ei tule ryhtyä pohtimaan, mitä emme osaa ja mitä lahjoja meillä ei ole, sillä Jumalaa ei näytä sellaiset asiat kiinnostavan. Sen sijaan Jumalan työssä eli hänen valtakuntansa työssä on kysymys siitä, että se, mikä meillä jo nyt on, annetaan Jumalan käyttöön.

AVAA NYÖRISI MUIDEN ILOKSI!

Sellaisesta tapauksesta kerrotaan Johanneksen evankeliumin kuudennessa luvussa, jakeissa 1–13: ”Tämän jälkeen Jeesus lähti Galileanjärven eli Tiberiaanjärven toiselle puolen. Häntä seurasi suuri väkijoukko, sillä ihmiset olivat nähneet tunnusteot, joita hän teki parantamalla sairaita. Jeesus nousi vuorenrinteelle ja asettui opetuslapsineen sinne istumaan. Juutalaisten pääsiäisjuhla oli lähellä. Jeesus kohotti katseensa ja näki, että suuri ihmisjoukko oli tulossa. Hän kysyi Filippukselta: ’Mistä voisimme ostaa leipää, että he saisivat syödäkseen?’ Tämän hän sanoi koetellakseen Filippusta, sillä hän tiesi kyllä, mitä tekisi. Filippus vastasi: ’Kahdensadan denaarin leivistä ei riittäisi heille edes pientä palaa kullekin.’ Silloin eräs opetuslapsi, Simon Pietarin veli Andreas, sanoi Jeesukselle: ’Täällä on poika, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa. Mutta miten ne riittäisivät noin suurelle joukolle?’

Jeesus sanoi: ’Käsketään kaikkien asettua istumaan.’ Rinteellä kasvoi rehevä nurmi, ja ihmiset istuutuivat maahan. Paikalla oli noin viisituhatta miestä. Jeesus otti leivät, kiitti Jumalaa ja jakoi leivät syömään asettuneille. Samoin hän jakoi kalat, ja kaikki saivat niin paljon kuin halusivat. Kun kaikki olivat kylläisiä, Jeesus sanoi

opetuslapsilleen: 'Kerätkää tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään menisi hukkaan.' He tekivät niin, ja viidestä ohraleivästä kertyi vielä kaksitoista täyttä korillista palasia, jotka olivat jääneet syömättä."

Kun Jeesus oli päättänyt ruokkia häntä kuulemaan tulleen suuren ihmisjoukon, alkoi ruoan etsintä. Lopulta etsijät saivat kuulla: "Täällä on poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat näin monelle?"

Andreaksen sanat taitavat muistuttaa meidänkin ajatuksiamme. Kuinka usein ajattelemme samalla tavalla katsoessamme vaikkapa Suomea ja sitä, kuinka laittomuus näyttää vain jatkuvasti lisääntyvän. Huumeiden käyttö lisääntyy, rikollisuus kasvaa, pakolaistulva näyttää muuttavan maamme aivan toisenlaiseksi ja talouslamakin uhkaa. Kaiken lisäksi kunnioitus Jumalan sanaa kohtaan laskee. Eikö silloin tunnukin helpommalta laittaa pillit pussit ja unohtaa koko asia?

Mutta mitä Jumala odottaa meidän tekevän ulkonaisesti mahdottomalta näyttävässä tilanteessa? Hän tahtoo meidän avaavan pussin nyörit, ottavan esiin sieltä sen, mitä siellä jo on ja antavan sen jakoon Jumalan ja ihmisten käyttöön. Kun pienen pojan pussin nyörit avattiin ja sen sisältö annettiin Jeesuksen käyttöön, seurauksena oli kaikki inhimilliset laskelmat ylittävä ihme. Sellaisetkin tulivat ravituiksi, jotka eivät edes tunteneet poikaa. Siunaus leviää.

JEESUKSESTA ON KYSYMYS

Andreaskin epäilemättä oppi jotakin tuosta tapahtumasta. Ehkäpä juuri siitä syystä Johanneksen evankeliumissa kerrotaan peräti kolmesta tapauksesta, jolloin Andreas toi yksittäisiä ihmisiä Jeesuksen luokse. Ensimmäisestä kerrotaan edellä mainitsemassani tapauksessa jakeissa Joh. 1:40–42: ”Toinen näistä, jotka kuuluivat Johanneksen sanat ja lähtivät seuraamaan Jeesusta, oli Andreas, Simon Pietarin veli. Hän etsi ensiksi käsiinsä veljensä Simonin ja sanoi hänelle: 'Me olemme löytäneet Messiaan!' – se merkitsee: Voidellun. Andreas vei hänet Jeesuksen luo. Jeesus katsoi häneen ja sanoi: 'Sinä olet Simon, Johanneksen poika. Nimesi on oleva Keefas' – se merkitsee: Kallio.”

Tuossa tilanteessa Andreas kutsui veljensä Jeesuksen luokse. Toisessa tapauksessa hän toi pienen pojan eväineen Jeesuksen luokse, kun muut vielä pohtivat, miten saada niin suuri väkijoukko ruokituksi. Pojan eväiden avulla Jeesus teki suuren ruokintaihmeen, jonka seurauksena 5000 miestä ja kaikki mukana seuranneet lapset ja naisetkin tulivat ravituiksi.

Andreaksesta ei Raamatun sivuilta välity kuvaa suuresta, valovoimaisesta puhujasta, vaan sellaisesta, joka toimii kulissien

takana etsien sieltä ihmisiä. Ehkäpä parhaiten Andreasta kuvaa se, mitä kerrotaan tapahtuneen pääsiäisjuhlilla muutama päivä ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista. Tapauksesta kerrotaan jakeissa Joh. 12:20–22: ”Niiden joukossa, jotka olivat tulleet juhliille rukoilemaan Jumalaa, oli myös muutamia kreikkalaisia. Nämä tulivat Filippuksen luo – sen, joka oli Galilean Betsaidasta – ja sanoivat: ’Me haluaisimme tavata Jeesuksen.’ Filippus meni puhumaan asiasta Andreakselle, ja sitten he molemmat menivät Jeesuksen puheille.”

Filippus ei jostakin syystä mennyt epäröimättä Jeesuksen luo puhumaan kreikkalaisista. Sen sijaan hän haki tukea asiassa ensin Andreakselta. Tämä ei kuitenkaan ryhtynyt ratkaisemaan asiaa itse, vaan lähti viemään sitä suoraan Jeesukselle. Andreas ei ryhtynyt väittelemään ja pohdiskelemaan ratkaisua ongelmaan, vaan hän etsi suorimman reitin asian ratkaisemiseksi ja toi asian Jeesukselle. Olikohan Andreas alkanut huomata, että Jeesuksen luo voi epäröimättä viedä kaikenlaisia ihmisiä, niitäkin, jotka eivät kuulu hänen omaan kansaan?

Andreas antoi Jumalan käyttöön ne lahjat ja kyvyt ja myös kokemuksen, jotka hän oli saanut Jeesuksen seurassa kulkiessaan. Jeesus huolehti lopusta.

Hudson Taylorista, Kiinan lähetyksen uranuurtajasta kerrotaan, että eräässä vaiheessa, kun hänellä oli jäljellä rahavaroja 87 senttiä - siis ei dollariakaan, hän oli kirjoittanut ystävälleen: ”Meillä on nämä - ja kaikki Jumalan lupaukset.”

Jostakin syystä Jumala, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä ja niin ollen myös kaikki maailman rikkaudet hallinnassaan, odottaa, että me tuomme hänen eteensä ne 87 senttiä tai viisi leipää ja yhden kalan, jotka hän on meille antanut, ennen kuin hän toimii.

RIITTÄÄKÖ RAKKAUS?

Samasta asiasta oli kysymys, kun Jeesus Johanneksen evankeliumin 21. luvussa kolmesti kysyi Pietarilta hänen rakkauttaan. Jeesus ei vaatinut opetuslapselta lupauksia, ettei tämä enää lankeaisi, eikä Pietarilta vaadittu todisteita hänen kyvykkyydestään. Häneltä vain kysyttiin: ”Olenko minä sinulle rakas.” Siinäkin oli siis kysymys siitä, tahtooko Pietari, kaiken kokemansa jälkeenkin, jatkaa matkaansa Jeesuksen seurassa.

Jumala näyttää siis luottavan heikkoihin ihmisiin evankeliumin eteenpäin viemisessä. Hänen luottamuksensa ihmiseen näyttäisi tulevan esiin siinä, että hän, joka on ensin antanut ihmiselle jotakin, odottaa, että me antaisimme sen hänelle takaisin. Sen avulla, jota me hänelle annamme, hän tekee työtään tässä maailmassa, niin ettei yksikään, joka uskoo Jeesukseen, joutuisi hukkaan.

Selvää kuitenkin on, ettei hän pakota meitä antamaan hänelle sitä, mitä olemme häneltä ensin saaneet. Kysymys on vapaaehtoisuudesta. Olenko minä sinulle rakas? -kysymyksen hän osoittaa myös meille.

Tässä vastaamme tulee Jumalan toimintatavassa usein ilmenevä paradoksi, näennäisesti epäloogiselta tuntuva asia, joka kuitenkin on totta. Miksi ihmeessä Jumala suostuu käyttämään epävarmoja ja epävakaita ihmisiä, kun hänellä olisi käytössään miljoonia väsymättömiä, lankeamattomia enkeleitä? Ja kuitenkin hän luottaa ihmiseen. Jopa siinä määrin, että jos ihminen kieltäytyisi viemästä evankeliumin sanaa eteenpäin, Jumala ei antaisi sitä tehtävää kenellekään muulle. Sen tehtävän Hän on uskonut Jeesukseen uskoviille ihmisille, ja hän luottaa siihen, että me suostumme hänen käytettäväkseen, hänen palvelukseensa.

JUMALA ANTAA MITÄ TARVITAAN

Kirkkoisä Augustinus eräässä rukouksessaan rukoileekin: ”Käske mitä tahdot, anna, mitä käsket.” Jumala on uskonut meille tehtävän viedä sanomaa ristillä kuolleesta ja ylösnousseesta Jumalan Pojasta yhä uusille ihmisille.

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesus antoi mielettömän tehtävän 12 nuorelle miehelle: ”Menkää ja valloittakaa tämä maailma Paholaisen vallasta Jumalalle julistamalla evankeliumia kaikille luoduille.” Ajattele, miten mieletön tehtävä. Maailmanvalloitus aseena vain evankeliumin sana!

Näkymä huikaisee. Toisaalta se myös rohkaisee. Evankeliumi ei todellakaan ole ihmisen sanaa. Siinä ei ole kysymys ihmisten saavutuksista tai kyvykkyydestä. Siinä on vain yksinkertaisesti kysymys luottamuksesta tehtävän antajaan. Luotanko siihen, että Jeesus tiesi, mitä teki antaessaan sen tehtävän? Luotanko siihen, että hän voi ja tahtoo käyttää myös minua?

Mitä siis sanot, kun Jumala kutsuu Sinua työhönsä? Ehkäpä estelet, niin kuin Mooses. Muista kuitenkin, ettei Moosekseltakaan kysytty muuta kuin sitä, mitä hänellä jo oli. Jumalan käyttöön annettuna se, mikä ihmisestä tuntuu pieneltä ja vaatimattomalta, saa aivan uudenlaiset siivet alleen.

OLISIKO SINULLA LÄHETYSKUTSU?

Mistä voit tietää, onko Jumala tarkoittanut sinut lähtemään lähetystyöhön, vieraiden kansojen pariin? Voit testata lähetyskutsua useallakin eri tavalla.

Yleensä lähimmät ihmiset ja toiset kristityt tuntevat sinut parhaiten.

Heiltä kannattaa kysyä rehellistä mielipidettä muun muassa seuraavista asioista:

- Miten hyvin osaat sopeutua hankaliin olosuhteisiin?
- Osaatko olla oma itsesi erilaisten ihmisten kanssa?
- Oletko helposti lähestyttävä?
- Miten hyvin jaksat kuunnella toista ihmistä?
- Tahdotko oppia uutta?
- Miten koet tiimityöskentelyn?
- Mitä lahjoja toiset kristityt näkevät sinussa?

Itseltäsi voit kysyä esimerkiksi:

- Onko Jeesus minulle rakas?
- Tahdonko etsiä elämässäni sitä, mikä on Jumalan tahto?
- Olenko valmis luopumaan monista mukavuuksista, joita elämä Suomessa mahdollistaa?

Lääkäriltäsi voit kysyä:

Pitääkö hän sinua tarpeeksi hyväkuntoisena, jotta voit fyysisesti ja psyykkisesti kestää elämää paljon Suomea vaatimattomammassa oloissa?

MITÄ VOIT TEHDÄ JO NYT?

Liity lähetystyöntekijän lähetysrenkaan jäseneksi. Saat siten tietoa lähetystyöntekijän arjesta, niin iloista kuin suruistakin

Liity raamattupiiriin tai perusta sellainen. Yhdessä toisten kanssa Raamatun tutkiminen ja sen äärellä rukoileminen auttaa sinua sekä tuntemaan Raamatun sanaa että pohtimaan sen soveltamista erilaisiin tilanteisiin.

Kysy seurakunnastasi tehtäviä, joissa voit palvella. Sellaisia voivat olla esimerkiksi pyhäkoulun pitäminen, vanhusten luona käynti tai tapahtumissa auttaminen. Sellaiset tehtävät auttavat sinua paitsi tuntemaan itseäsi ja taitojasi myös kohtaamaan erilaisia ihmisiä.

MINNE LÄHTISIN JA KENEN KANSSA?

Taustaselvittelyjen jälkeen sinun on syytä alkaa etsiä lähetysjärjestöjen sivuilta, minkälaisen ammattien taitajia tarvitaan. Ensi kertaa sellaisilla sivuilla käynyttä voi hämmästyttää, kuinka monenlaisiin tehtäviin lähetystyöntekijöitä tarvitaan. Sinun ammattitaidollesi voi hyvinkin olla käyttöä. Kaiken lisäksi lähetystyössä tilanteet voivat nopeasti myös elää, joten joustavuus on suuri etu.

Suomen ev.-lut. kirkossa lähetystyö on uskottu seitsemälle kirkon lähetysjärjestölle. Niistä kullakin on lähetystyöstä kiinnostuneille oma koulutusjärjestelmänsä, yleensä noin puoli vuotta kestävä lähetyskurssi. Sinä aikana lähetysjärjestön työntekijät kertovat lähetystyön haasteista ja myös maista, joihin lähetystyöntekijöitä tarvitaan. Kurssi merkitsee myös oman lähetyskutsumuksen koettelemisen aikaa. Eivät suinkaan kaikki lähetyskurssin käyneet lähde lähetystyöhön. Kurssi merkitsee myös lähetysjärjestölle mahdollisuutta tutustua lähemmin kuhunkin lähetystyöstä kiinnostuneeseen ihmiseen.

Lähetystyöhön lähtemiseen ei siis milloinkaan riitä pelkästään oma sisäinen kutsumus, vaan tarvitaan myös ulkoinen kutsu, jonka Suomen kirkossa esittää käytännössä kirkon lähetysjärjestö. Usein lähetysjärjestöt pyrkivät siihen, että lähetystyöhön vihkimiseen pyydetään joku kirkon piispoista. Näin korostuu se, että lähetystyöntekijä ei edusta kohdemaassa vain lähetysjärjestöä, vaan koko lähetettävää kirkkoa ja sen kautta kirkon perustajaa, Herraa Jeesusta Kristusta.

LÄHETÄ JOKU MUU!

Mistä ihminen voi tietää, onko Jumala tarkoittanut hänet lähemmään kotiseudultaan lähetystyöhön? Voiko kutsumusta testata? Mitä kykyjä tai taitoja tarvitaan? Kuka lähettää ja minne?

Tämän kirjasen tarkoituksena on auttaa lukijaa selvittämään itselleen, olisiko Jumala tarkoittanut hänet lähetystyöntekijäksi.